

hvad der vist kun er een Mening om, at det er i Publikums Interesse og af stor Betydning for det, at der er en vis Stabilitet i Henseende til de Tidender, der benyttes til retslige Bekjendtgjørelser. Men dette vil dog aabenbart ikke kunne opnaas, hvis man stiller denne Ret til skriftlig Licitation eller offentlig Auktion; thi vel ser jeg nok, at den ærede Forslagsstiller har tænkt sig, at Ministeren kunde opstille saadanne Betingelser for Licitationen, at der ialtsald ikke i et langt og længere Aaremaal vilde ske nogen Verlen i Henseende til de Blade, der benyttes, men selv det har hos mig ikke ringe Ulemper, at man nødvendigvis skal undersøge, om der ikke i de senere Aar maatte fra Indenrigsministeriet være udkommet nogen Bekjendtgjørelse, som gjorde en Forandring i Henseende til de Tidender, hvori man hidtil har været vant til at søge de Bekjendtgjørelser, som det interesserede En at blive bekjendt med. Men der er tillige et andet Hensyn, som for mig ikke veier saa ganske lidt, og det er, at det kan ikke efter min Overbevisning være Statsmagten ganske ligegyldigt, hvilke Tidender der benyttes til de offentlige Bekjendtgjørelser. Det kan man vel sige ligefrem, at det nok kunde tænkes, at visse Tidender, som jeg ikke frygter for ligefrem at sige have en vis statsfarlig Interesse, kunde benytte denne Vej til, ved at erhverve et saadant Privilegium, at skaffe sig en Udbredelse, som de ifølge deres øvrige Indhold ikke vilde være istand til at faae. Jeg kan blot nævne et Blad, som vi vistnok Alle kjende, nemlig Socialisten. Det vilde ganske vist ikke være uden Interesse for det at faae de retslige Bekjendtgjørelser og derved faae en Udbredelse, som jeg for mit Bedkommende ikke anser for overordentlig ønskelig, og som jeg er overbevist om, at det skal have vanskeligt ved at faae, naar det ikke faar saadanne særregne Løstestænger. Det Retteste — det er jo ogsaa fremhævet af den ærede Forslagsstiller — vil efter min Overbevisning være, at man holder sig saa nær som muligt til det Bestaaende, at man altsaa, hvis man ikke maatte ville følge den Vej, som jeg tidligere antydede, nemlig istedetfor Stiftstidenderne at vælge Amtstidenderne, da at lade de førstnævnte be-

holde de offentlige Bekjendtgjørelser og blot sørger for, at den Afgift, som jeg anser det for rigtigt, at Statskassen inddrager ad denne Vej, efterhaanden kunde komme ind. Derved tror jeg, at de Interesser, om hvilke der her er Spørgsmaal, i alle Retninger ville være bedst varetagne. Men naar jeg nu ser bort fra denne mere almindelige Betragtning, saa forekommer det mig ogsaa, at det foreliggende Lovforslag — og jeg maa med Glæde anerkjende, at dette allerede er fremhævet af den ærede Forslagsstiller — i en vis Retning vilde for mig stille sig som værende i høj Grad ubilligt, nemlig imod de nuværende Privilegiehavere. Jeg taler ikke om den Berlingske Tidende. Gieren af dette Privilegium er jo som bekjendt død, og det er mig ikke bekjendt, at hans efterlevende Gæst har Noget, som kunde give hende Krav paa at faae Privilegiet i samme Omfang og paa samme Betingelser som tidligere; men de nuværende Besiddere af Stiftstidenderne befinde sig i en ganske anden Stilling. En stor Del af disse Stiftstidender ere grundede for flere Menneskealdere tilbage, og det har indtil den allerseneste Tid været en Sag, som der ikke har været næret den fjerneste Tvivl om, at de ved Besiddersifte eller Thronnsifte uden videre vilde faae deres Privilegier konfirmerede. Som Følge heraf have disse Privilegier næsten haft en lignende Betydning som reelle Privilegier, og det er ikke ubekjendt for dem, der have gjort sig den Uleilighed at komme nærmere ind i hele denne Sag, at mange af de nuværende Besiddere i dyre Domme have betalt de Privilegier, som de nu nyde. Det er mig imidlertid vel bekjendt, at ved sidste Thronnsifte i 1863 skete der en væsentlig Forandring i disse Privilegiehaveres Stilling, idet man istedetfor som tidligere blot at konfirmere de gamle Privilegier gav de daværende Ansøgere nye Privilegier, som derhos bleve klausulerede kun at gælde „indtil videre“. Men selv om jeg vil accentuere stærkt denne Klausul, som saaledes er optagen i Privilegierne, vil det dog vistnok ialtsald i dette Thing erkjendes, at Billighed i høj Grad taler for, at Meningen ikke kunde være, at man, som det her er foreslaaet, med saa kort Varjel skulde betage Pri-